

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.I. Ejus indignitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

CAPUT III.

DE GRATIARUM ABUSU.

Quod cibus corpori, id gratia est animæ. Sicut ergo alimentorum neglectio est hominis perditio; ita & neglectus gratiæ virtutis exterminium est. Nisi enim intellectus supernè illustretur, & voluntas cœlitus excitetur, in perfectionis semita nec passum promovebis. Inde colligere licet, quàm magnum earundem abusus acquirendæ sanctitudinis obstaculum sit. Ne igitur tam potenti remora in cœpto cursu retardemur, rei I. indignitas, II. pœna nobis terrori erunt, & horrori.

§. I.

Ejus Indignitas.

I. **S**UMMA est gratiæ *neccssitas* ad partrandum quodvis opus salutare, quod mercedis sempiternæ meritorium fit.

I.
*Suma est
gratia ne-
cessitas.*

fit. Dogma id fidei est contra Pelagianos & Semi-Pelagianos ab Ecclesia definitum, (a) fundatumque in illo Christi enuntiato: *sine me*, nempe sine meo excitante auxilio, *nihil potestis facere*, (b) quod vitam æternam promereatur. Idem Philippenses & Corinthios docet gentium Doctor Paulus, eisdem scribens in hanc sententiam: *DEUS est, qui operatur in vobis & velle, & perficere pro bona voluntate.* (c) *Non quod sufficientes simus cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis: sed sufficientia nostra ex DEO est.* (d)

Quibus verbis secundum interpretationem Patrum (e) Apostolus orbi signi-

„ (a) Conc. Arausica. II. ca. 7. cujus hæc sunt
 „ verba: Si quis per naturæ vigorem bonum ali-
 „ quod, quod ad salutem pertinet vitæ æternæ, cogita-
 „ re, aut eligere posse confirmet absque illuminatione
 „ & inspiratione Spiritus Sancti, hæretico fallitur
 „ spiritu. Item Conc. Trid. sess. 6. can. 3. si quis
 „ dixerit sine præveniente Spiritus Sancti inspiratio-
 „ ne, atque ejus adjutorio hominem credere, spera-
 „ re, diligere, aut pœnitere posse, sicut oportet, ut
 „ justificationis gratia conferatur, anathema sit.

(b) Joan. 15. v. 5. (c) Philip. 2. v. 13.
 (d) 2. Cor. 3. v. 5. (e) S. Hierony. l. 3. contra
 Pelag. S. Greg. M. hom. 9. in Ezech. S. Aug. l.
 de gratia Christi cap. 26. ubi ait: *nihil omnino bonæ
 sine gratia fieri posse, non dubites.*

significat, nos sine interna præveniente gratia non posse velle, agere, vel etiam incipere ullum naturæ vires superans opus. Quin imò, testante Augustino, (f) sine ea proprio Marte ne quidem orare pro ea, nec ad eam nos disponere possumus. Tanta, tam universalis & absoluta divini auxilii necessitas est. Illud ergo qui oblatum negligit, remedium summè necessarium ad salutariter operandum, temerè abjicit.

Proin ô improvide! dum ejusmodi motionem rejicis, clavem projicis, qua sola (secundùm speciem spectata) coeli janua aperitur: talentum prodigis, quo solo immortalis corona comparatur: gemmam dilapidas, qua sola ipse DEUS emitur. Et rides? eoque tempore rides, quo de neglecto tenui lucro, de perduto vili numismate, de jactura rei supervacaneæ doles. At veniet hora, quo tam impudentem abusum amarè deflebis, triste ingemiscendo: *cùm potui, nolui.*

H 4

Et

(f) Aug. Epist. 194, n. 16.

Et profectò quæ hæc temeritas! scire, sine actu salutari neminem adultum fore salvandum: fateri, nullam ejusmodi actionem sine cœlesti adjutorio elici posse: hæc omnia fide divina insuper credere; & tamen unicum hoc remedium, summè necessarium hoc adjumentum, ultro oblatum, quin & obtrusum negligere, averfari, repellere; idque per risum, nemine minis impellente, ex mera oscitatione; hæc certè ejus generis indignitas est, quæ DEI pupillam lædit, & infinitæ largitatis fontem jure obstruit.

O *Pater luminum!* (g) heu! quid feci, illi dum instinctui rebellis restiti? Ah! ego sedens *in tenebrosis & umbra mortis*, (h) illam lucem repuli, qua sola lethales tenebræ fugari poterant. Ego; percussus *ulcere pessimo à planta pedis usque ad verticem*, (i) illud pharmacum respui, quo solo sanari quiveram. Radium æternitatis, pretium sanguinis Christi, pignus beatitudi-

(g) Jacob. 2. v. 17. (h) Psal. 87. v. 7.
 (i) Job. 2. v. 7.

rudinis æternæ imprudens contempsi.
At pœnitet! Fac ô Domine! ut
saltem præfenti huic, quæ fors ultima
est, gratiæ constanti fidelitate respon-
deam.

II. Insuper summa est gratiæ *dignitas*.

Nam est bonum, immensum excedens
omnes terrenas opes, & præstantius
quid omni illo, quod DEUS aut di-
vinum non est. Merces est laborum,
vulnerum, ac mortis Christi: nostro-
rum meritorum felix principium est,
incrementum & præmium: est semen
gloriæ æternæ; justus enim, qui tran-
seunti auxilio docili mente obsecun-
dat, is cum illo supernæ virtutis actum
exercendo, novum inhærentis gratiæ
additamentum acquirit; cuilibet au-
tem ejusmodi gradui respondet quo-
que gradus gloriæ sempiternum dura-
turæ. (1) Quilibet ergo immissus à
cœlo radius est auspiciatum initium to-
tidem æternitatum omnis excogitandæ

II.
*Summa
est ejus
dignitas.*

H 5

felici-

(1) Conc. Arausic. II, can. 18. Trident. sess. 6.
c. 16. & can. 32.

felicitatis. Quid augustius sublimius-
que dici possit?

In cumulum conjice omnes totius
orbis excellentias, principum diade-
mata, regumque majestates. His pre-
tium adde omnium terra marique la-
tentium gemmarum ac thesaurorum,
istis præterea adjunge omnem solis, au-
roræ, ac stellarum lucidissimam pul-
chritudinem; & en! minima cœlestis
illustratio, unica mentis divina motio
eminenti intervallo longè excellentius
quid, pretiosius ac pulchrius est. Quid
ergo indignius, quàm inestimabile hoc
donum, æthereum hunc fructum, in-
comprehensam hanc gloriæ sementem
tam prodigè abjicere; idque propter
nihil, sine remorsu, per jocum, plus
dolendo de jactura vilis reculæ quàm
gratiæ?

Si dæmonibus vel unicum ex innu-
meris illis, quæ nos tam protervè con-
temnimus, auxiliis concederetur, quan-
ta fidelitate eidem auscultarent? Pro eo-
rum unico mille inferos lubedine ma-
xima

xima tolerarent, si his illud mercari possent. Soli nos mortales, licet hujusmodi donorum summè indigi simus, illorum tamen maximè incuriosi vivimus, & ultro obtrusa obstinato contemptu negligimus.

Et hoc agunt (obstupescite ô cœli!) non educati in sylvis barbari, qui de his rebus nil unquam audierunt; sed Christiani, imò & Religiosi, qui *enutriti verbis fidei*, (m) sciunt, & credunt summam esse non solùm gratiæ necessitatem, sed insuper præstantiam & excelsum. At væ nobis! si ejus meritum tunc primùm æstimare inceperimus, quando ea carebimus.

O cœlestis Samaritane! ego ille infelix sum, qui Jerichuntem profugus *incidi in latrones, semivivus plagis impositis relictus*; (n) ego ille cæcus sedens *secus viam justitiæ*, (o) qui *lumen cœli non video*; (p) tu vulneribus oleum, oculis collyrium, & quidem pretio in-

fini-

(m) 1. Tim. 4. v. 6. (n) Luc. 10. v. 30.
 (o) Luc. 18. v. 25, (p) Tob. 5, v. 12.

finitum, utpote tuo sanguine comparatum, ultro idque scœpius offers, & ego, vah probrum! medicam usque pertinax repello manum, meis miseriis imputrescere malens.

Sed meæ me pudet malitiæ. Tu Domine, qui *amictus es lumine sicut vestimento*, (q) *illumina oculos meos*, (r) ut agnoscam excitantis gratiæ divinam dignitatem. Fac, ut *preponam illam regnis & sedibus, & divitias nihil esse ducam in comparatione illius*. Da, ut firmiter credam, *quoniam omne aurum in comparatione illius arena est exigua, & tanquam lutum æstimem argentum in conspectu illius*. (s)

III.]
Magna
ejus est copia, &
efficacia.

III. Præterea gratiæ nobis collatæ sunt magna, nempe vocatio ad fidem Romanam, statumque Religiosum: electio ad sacerdotii dignitatem & animarum curam: nec non tyrocinium, annuus octo dierum secessus, geminæ quot annis animi collectiones, frequens

(q) Psal. 103. v. 2. (r) Psal. 12. v. 15.
(s) Sapient. 7. v. 8. & 9.

quens adeò sacrorum mysteriorum
usus, haustusque inde fructus. Insu-
per sunt *continua*, quotidiana scilicet
sacrificia, meditationes, examina, le-
ctiones, exempla, adhortationes, &
horarii instinctus interni.

Denique sunt *efficaces* in se & quoad
suam, ut Theologi loquuntur, con-
gruitatem spectatae; cum hæ ipsæ nu-
mero gratiæ, si aliis collatae fuissent,
maximos ex iis sanctos effecissent, ac
convertendis ad frugem sceleratissimis
hominibus efficienter suffecissent; quæ-
que ideo solùm in nobis suo effectu
carituræ à DEO sunt provisa, quia li-
berè à nobis repudiantur. Proin au-
xiliis tam magnis, tam continuis, &
in se tam efficacibus tamen resistere:
eaque propter nihil, ex mera petulan-
tia, per jocum contemnere: viliori
loco cœlestes has gemmas ac vitrum
habere; id enimvero, eorum abusum
malitiosissimum reddit.

Itaque *væ tibi Corozain! væ tibi Beth-
saida! væ tibi Religiose! quia si in aliis
factæ*

facta fuissent virtutes, quæ facta sunt in te, ad magnam perfectionem pervenissent. (t) In die iudicii venient ab Oriente & Occidente (u) Turcæ & hæretici; surgent tui illi discipuli, poenitentes & auditores tui, quos ad fidem gratiæ usum animasti; surgent, inquam, & accusabunt te de tam horrendo earundem despiciatu. Vindictam à te exiget suo fine frustratus sanguis Christi, utpote quo is tibi tot spretas à te illustrationes & instinctus comparavit.

O miser! quid olim respondebis Divino Judici, dum orbem universum contestando, minaci voce dicet: *nunc ergo habitatores cœlestis Jerusalem, iudicate inter me & vineam meam. Edicite, quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, animæ huic, & non feci? post tot impensos illi favores, an non jure expectavi, ut faceret uvas? & en! fecit labruscas. (x) Tot curis, laboribus, & vigiliis non nisi vepres ingrata rependit.*

(t) Luc. 11. v. 13.

(x) Isai. 5. v. 4. & 5.

(u) Matth. 8. v. 11.

pendit. Ad hæc quæ tibi tunc mens erit ?

O Domine, *ne intres in iudicium cum servo tuo!* (y) Fateor, ego sum illa infelix terra, arida, petrosa, spinis horrida, cui hæctenus immissum gratiæ semen *vel conculcatum* evanuit, *vel natum aruit*, *vel ab exortis simul spinis suffocatum* interiit. (z) Ego illa sterilis ficulnea, (aa) assiduè culta, sollicitè rigata, tot radiis forata, & tamen fructibus semper vacua. At illudum satis est. Tandem finem faciam resistendi, ne Tu initium facias puniendi. *Da ergo servo tuo cor docile*, (bb) *ne in vacuum gratiam posthac recipiam.* (cc) Fac, ut deinceps illius semen cadat *in terram bonam*, & *ortum faciat fructum centuplum.* (dd)

§. II.

-
- (y) Psal. 142. v. 2. (z) Matth. 8. v. 5.
 (aa) Luc. 13. v. 7. (bb) 3. Reg. 3. v. 9.
 (cc) 2. Cor. 6. v. 1. (dd) Luc. 8. v. 8.